

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20

261—Γραφεῖον δδ. Ἑρμοῦ—264

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν, μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ τιμήματος τῆς συνδρομῆς, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι.

ΡΗΤΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΔΑΧΚΗΣ

[Ἰ. Π. ΙΓΝΑΤΙΟΥ Γ. ΜΟΣΧΑΚΗ Ὑφηγητοῦ τῆς Θεολογίας].

Ἡ Π. Δ. εἶναι ἡ πληρεστάτη φιλολογία· διότι ἐν πληρεστάτῃ τελειότητι περιλαμβάνει ἀμφοτέρω τὰ στοιχεῖα πάσης φιλολογίας, ἥτοι καθολικότητα καὶ ἐθνικότητα, αἰκνησίαν καὶ πρόοδον, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον. Ἡ Π. Δ. εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν, τὸ παγκόσμιον βιβλίον. Περιλαμβάνει τὴν ἱστορίαν, τὴν θρησκείαν, τὴν νομοθεσίαν, τὴν φιλοσοφίαν, τὴν ποίησιν τοῦ κόσμου. Πληροὶ πάσας τὰς χρεῖας τῆς τε καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος, οὐδεμία δ' ὑπάρχει ἐν τῷ βίῳ περιπτώσει, πρὸς ἣν δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ Π. Δ. στίχος τις πληρέστατα προσαρμοζόμενος καὶ οἰονεὶ ἰδιαιτάτα δι' αὐτὴν γεγραμμένος. Τοιαύτη οὖσα ἡ Π. Δ. πρὸς ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, πρὸς τὸν ἰουδαϊκὸν λαὸν εἶναι τὸ πληρέστατον ἐθνικὸν μνημεῖον, ἐν ᾧ ὑπάρχει ἡ νομοθεσία αὐτοῦ καὶ ἡ ἱστορία, τὰ ἤθη, ἡ πίστις καὶ αἱ ἐλπίδες αὐτοῦ, ἡ ῥητορεία καὶ ἡ ποίησις, τὸ παρὸν αὐτοῦ καὶ τὸ μέλλον. Πρὸς δὲ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ἡ Π. Δ. εἶναι ὁ πρόδρομος τοῦ χριστιανισμοῦ, εἶναι αὐτὸς ὁ μέλλων χριστιανισμός. Εἰς τὸν χριστιανὸν ῥήτορα ἡ Π. Δ. γίνεται ἀέναντος πηγὴ ἐξόχου καὶ ἰσχυρᾶς ῥητορείας. Ἄν δὲ ἀπαντῶσιν ἐν αὐτῇ πολλὰι λέξεις, ἐννοιαὶ καὶ εἰκόνες, φαινόμενα ὅτι ἀντίκεινται ὅπως εἰς τὰς περὶ καλοῦ θεωρίας ἡμῶν, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡμεῖς, ὠρισμένους ῥητορικῆς κανόνας προδιαγράφοντες, οὔτε τὴν χώραν ἀναλογιζόμεθα, οὔτε τὸ κλίμα, οὔτε τὸ εἶδος τῆς θεωρίας, οὔτε τὸν ἰδιαιτερόν τοῦ σκέπτεσθαι τρόπον τοῦ λαοῦ, δι' ὃν καὶ ἐν ᾧ ἐγράφησαν. Καὶ αὐτὸ τὸ ὕψος τῆς Π. Δ. δὲν εἶναι τὸ μεταφυσικὸν ἐκεῖνο ὕψος, τὸ προσερχόμενον ἐκ τῆς ἐμβρυοῦς παρατηρήσεως τῆς οὐσίας τῶν ὄντων, ἀλλ' ἐκ τῆς παρατηρήσεως παντὸς αἰσθητικῶς μεγάλου καὶ ἐξό-

χου, ὅπερ ἀποδίδεται ἔπειτα εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἄλλα ὄντα. Τὸ μεγαλεῖον ἐγκείται ἐν τῇ παραστάσει τῆς λέξεως μᾶλλον ἢ ἐν αὐτῇ τῇ λέξει. Οὕτω πολλὰ πράγματα παρίστανται ἐν τῇ Π. Δ. ἠθικά, ὡραία καὶ ἰσχυρά, καὶ τοὶ ἀντίκεινται ὅπως εἰς τὰς περὶ καλοῦ καὶ ἰσχυροῦ τῆς ἐκφράσεως ἰδέας ἡμῶν. Δὲν θέλομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι εἶναι ἀξίαι μιμήσεως ἐκφράσεις τοιαῦται, ἀντικείμενα καὶ εἰς τὰς ἰδέας ἡμῶν αὐτῶν καὶ εἰς τὰς ἰδέας τῆς ἐποχῆς· θέλομεν ἀπλῶς νὰ ὑποδείξωμεν, ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις αἱ ἥκιστα ἐπιτυχεῖς φαινόμενα ἦσαν εἰς τὸν τότε ἀναγνώστην σαφεῖς ἅμα καὶ ἰσχυραί.*

Ἡ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ

Καλλιτεχνία.

Ἴσως ἡ μᾶλλον ἐλκύνουσα τοὺς ἐπισκεπτομένους τὰ Παρίσια, ἐστὶν ἡ ἐξαιρετικῶς πλουσία συλλογὴ ζωγραφικῶν καὶ πλαστικῶν εἰκόνων συλλεχθεισῶν ἐκεῖ ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, παρεχομένης οὕτω πλήρους ἐκθέσεως τῆς εὐρωπαϊκῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς τῶν ἡμερῶν μας ὑπὸ μίαν στέγην. Εἰσερχόμενός τις διὰ τῆς μεγάλης κλίμακος ἐρχεται ἀμέσως εἰς τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς αὐτοκρατορίας καλουμένην τῆς Τιμῆς Αἰθούσαν. Πρῶτον ἀπαντᾷ περὶ τὴν ἡμίσειαν δωδεκάδα ἐκτεταμένων συνθέσεων ζωγραφικῆς. Ὁ Θεὸς τοῦ *Vilbert*. Ἀπέναντι αὐτοῦ βλέπει τις πολλοὺς μελετῶντας τὴν πολύπλοκον ταύτην σύνθεσιν. Ἡ Γαλλία μελανεῖμων θεωροῦσα τὸν νεκρὸν τοῦ σεβασμίου πολιτικοῦ, ἀνακειμένου ἐπὶ πορφυροῦ στρώματος μετὰ τὴν γαλλικὴν σημαίαν ἐρριμένην ἐπ' αὐτοῦ. Τὸ ἄνω μέρος τῆς πολυδαίδαλου συνθέσεως παρέχει τὴν θέαν μαχῶν, λιτανειῶν κτλ. συμβάντων ἐν τῷ μακρῷ βίῳ τοῦ πολιτικοῦ καὶ ἱστορικοῦ. Ὁ χρωματισμός ἐστὶν μᾶλλον τοιοῦτος οἷος νὰ προξενεῖ ἐντύπωσιν ἢ λεπτότητα. Ὁ γράψας τὴν

* Ἀπὸ τῆς ῥητορείας τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

εικόνα κ. *Vilbert* ἀπετάθη μᾶλλον εἰς τὸ δημοκρατικὸν αἶσθημα τῆς πλειοψηφίας, κολακεύει δὲ πατριωτισμὸν ἐν τῇ συνθέσει ταύτῃ ὅστις ἀπεθανάτισε τὸν Θιεὶς ὡς τὸν ὀλεστέρα τῆς μοναρχίας.

Δύο ἑτέροι καταπληκτικῶς μεγάλοι γραφαὶ εἰσὶν αἱ τοῦ Γουσταύου Δορέ, ὅστις ἀπορεῖ τις πῶς κατορθοῦν νὰ πληροῦ κατ' ἔτος τοσαύτας τετραγωνικὰς γυῖαρδας πανίου. Ἐν τῇ ἐκθέσει παρουσιάζει οὗτος δύο μεγίστας εἰκόνας ἀρ. 770 *Ecce homo* ἡ μὲν, καὶ ὁ Μωϋσῆς ἐνώπιον τοῦ Φαραὼ ἡ ἑτέρα. Δύο ἑτέροι ἔλκουσι τὴν προσοχὴν ἢ τοῦ *l'ortizzo* καὶ ἡ ροφάνωσις τῆς νύμφης. Ἐτέρα ἡ τοῦ *Constant* ἀρ. 556—ἡ δίψα, μαροκαῖοι αἰχμάλωτοι—καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 557 τὸ χαρέμιον—ἐν Μαρρόκκ. Ὁ Βενιαμὶν Κωνστάν εἶναι εἰς τῶν καλλιτέρων Γάλλων ἀριστοτεχνῶν, καὶ αἱ εἰκόνες αὐτοῦ θέλουσι τὰ μέγιστα τιμηθῇ.

Ὁ *Cabanel* εἶναι ὁ ζωγράφος τοῦ ὠραίου φύλου. Ἀπεικόνισε πολλὰς ὠραίας κεφαλὰς, ἡ δὲ τῶν διακοσμῆσεων καὶ ἐνδυμασιῶν παράστασις αὐτοῦ εἶναι ἐκ τῶν τεχνικωτέρων. Ἐκθέτει οὗτος δύο εἰκόνας ὑπ' ἀριθ. 379 καὶ 380 ἀπλὰς ἀνευ κοσμημάτων. Εἰκόνας ἐκθέτουσιν ἐπίσης καὶ οἱ ἐξῆς ἀριστοτέχναι εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῆς ζωγραφικῆς· ὁ *Dauna* δύο ἱππότητας χαρτοπαίζοντας ἐν καπηλείῳ μεσαιωνικῶς διεσκευασμένῳ. Ὁ *Claude* δύο ἢ τρεῖς νεάνιδας καὶ εὐγενῆ κόμητα ἐφιππούς ἀκολουθουμένους ὑπὸ τοῦ ἱπποκόμου των. Ὁ *Bennei Hauard* φορεῖα τραυματιῶν· οἱ τραυματῖαι συνάγονται ἐντὸς τῶν φορεῶν ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν ἐχθρῶν.

Ἐκ τῶν ἀπειραριθμῶν εἰκόνων τῶν ἐκτεθεισῶν εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Βιομηχανίας ὀλίγαι εἰσὶν αἱ κατ' ἐξαίρεσιν μεγάλης ἀξίας· τὸ κράτος δὲν βοηθεῖ πλέον τὴν τέχνην, πλὴν τῶν διακοσμῆσεων τοῦ Πανθέου καὶ τοῦ νέου θεάτρου τοῦ Μελοδράματος, δὲν ἐγένετο ἀρτίως αἰτήσεις περὶ ἔργων ζωγραφικῆς ἀπαιτούντων μεγαλοφυῶν καὶ τεχνικῶν ἐκτάσεις. Κατ' ἔτος τὸ ἐμπορίον φαίνεται διαβύβων τὸν νοῦν καὶ τὴν χεῖρα τοῦ καλλιτέχνου. Οἱ ἔμποροι εἰσὶν αἱ πάτρωνες, καὶ οὗτοι φυσικῶς συμβουλεύονται τῇ διαθέσει τῆς ἡμέρας. Πολυάριθμοι παραστάσεις διὰ θαλάμους, μάλιστα εὐαρέστων ἀντικειμένων καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἐκτελεσμένων. Ὀλίγα εἰσὶ ἀντικείμενα ἐκ τῆς Γραφῆς καὶ τῆς Ἱστορίας, διότι δὲν ὑπάρχει περὶ τούτων ζήτησις. Ἐν τῇ αἰθρῇ δὲν ὑπάρχουσιν ἀντικείμενα μαχῶν τῆς νέας παλεμικῆς, διότι ἡ κυβέρνησις ἐπεθύμησεν ἀποφυγῇ τὰ ἔτος τοῦτο· ἐν τῇ ἐκθέσει πᾶσαν ἀναφορὰν εἰς συμβάντα, δυνάμενα νὰ προκαλέσωσι δυσαρέστους ἀναμνήσεις.

Ἡ ἐκθεσις εἶναι ἀνοικτὴ καθεκάστην ἀπὸ τῆς 10 τῆς πρωῒας μέχρι τῆς 6 μετὰ μεσημβρ. πλὴν τῆς δευτέρας ὅτε διὰ τὸν καθαρισμόν ὑποχρεοῦνται νὰ κλείωσι τὰς θύρας τὴν μεσημβρίαν. Ἡ εἰσοδος εἶναι 1 φρ. ἀλλὰ κατὰ Κυριακὴν καὶ Πέμπτην εἶναι δωρεάν. Ἀντὶ ἐνὸς 1 φρ. ἀγοράζει τις κατάλογον πωλούμενον ἐντὸς τοῦ μεγάρου.

Η ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΑΘΕΙΑΣ ΒΛΑΒΗ

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Κυρίου Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ].

(Συνέχεια, καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἐσπέραν τινὰ ἐν ᾗ πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦσαν περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ γεωργοῦ καὶ ἐμελλον νὰ μεθεῶσι τοῦ λιτοῦ δείπνου αὐτοῦ, ἠκούσθη κράτος εἰς τὴν ἔξω θύραν. Ἐκ τούτου ἡ Ἀλὶνὴ καταληφθεῖσα ὑπὸ φόβου, ὥρρισε καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς. Ὁ δὲ Μιχαήλ (οὕτως ὠνομάζετο ὁ γεωργός) ἐγερθεὶς διεσθύνθη πρὸς αὐτήν. Ἀνοιχθείσης τῆς θύρας, ἄνθρωπος τις φορὼν μέγαν μανδύαν, εἰσῆλθε βιαίως εἰς τὴν αὐλὴν κλείσας ταχέως κατόπιν τοῦ τῆν θύραν.

«Τί ζητεῖς, Κύριε,» εἶπεν ὁ Μιχαήλ, «ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ τῆς νυκτός;» «Συγχώρησόν μοι, Κύριε, διὰ τὸ τὸλμημά μου· μάθε ὅτι ἡ ζωὴ μου κινδυνεύει, διότι καταδιώκομαι· ἀλλὰ σὺ ὢν φιλόανθρωπος καὶ γενναῖος, σῶσόν με!» λέγων δὲ τοῦτο εἰσεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ δὲ Κύριος Κουλάγγης καὶ ἡ Ἀλὶνὴ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρύψωσιν αἰσθημὰ τι φόβου, ὅπερ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ ξένου· ὥστε εἶπε καθ' ἑαυτόν, «αὐτὸς εἶναι ἀναμφιβόλως· βεβαίως δὲν ἀπατώμαι· ἀλλὰ πρέπει νὰ εὗρω ἀποδείξεις.» Μὲ τὴν αὐτὴν ἐκφρασιν τοῦ ἐντρόμου ἰκέτου, ἣν καὶ πρότερον εἶχεν, εἶπε μὲ κεκλεισμένας χεῖρας. «Κύριε! σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ κρύψῃς ἐπὶ μίαν μόνον ἢ δύο ἡμέρας καὶ σοὶ ὑπάσχομαι, ὅτι ἔπειτα θ' ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν· διότι δὲν θέλω νὰ σὲ ἐνοχοποιήσω.»

Ὁ δὲ γεωργὸς ἀκούσας τὴν αἴτησιν ταύτην συνεκινήθη, καὶ σκεφθεὶς ὀλίγον ἀνεφώνησε·—Καλὰ, οὕτω γενέσθω· κάθισον παρὰ τὴν ἐστίαν μου· εἴθε ὅμως νὰ μὴ μετανοήσω ποτὲ ἐπὶ τῇ πρὸς σὲ φιλοξενίᾳ μου. Τὸν ἐκάθισεν ἔπειτα εἰς τὴν τράπεζάν του καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἠτοίμασε δι' αὐτὸν κλίνην. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ ξένος κατάρθωσε νὰ κερδήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ γεωργοῦ καὶ μάλιστα τὴν φιλίαν τῆς Ἀλίνης, ἣν σκοπίμως ἐκολάκευε. Πρωτὰν τινὰ εἰς τῶν παιδῶν τοῦ γεωργοῦ ἔδραμα πρὸς τὴν κόρην ταύτην φέρων ἐπιστολὴν ἐπιμελῶς ἐσφραγισμένην καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν, ὅτι ἀγνωστός τις τοῦ τῆν ἐνεχείρισε κρυφίως, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἦτο ἀγράμματος τὴν ἔφερε πρὸς αὐτὴν ὅπως ἴδῃ εἰς τίνα αὐτὴ ἀνῆκεν.

Ἡ Ἀλὶνὴ λαβροῦσα τὴν ἐπιστολὴν τὴν περιστρέφει εἰς τοὺς δακτύλους τῆς· ἐνθ' ὃς ἐμελλε νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς ὁ ξένος ἰδὼν τὴν ἐπιγραφὴν εἶπε πρὸς αὐτήν, «ἡ ἐπιστολὴ αὕτη στέλλεται πρὸς ἐμὲ παρὰ τινος τῶν φίλων μου, ὅστις γνωρίζει τὰ καταφύγιόν μου. Δός μοι αὐτήν! Δός μοι αὐτὴν ἀμέσως! εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ ἀναγνώσω τὰ διαλαμβανόμενα.» Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἤρπασε τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Ἀλίνης καὶ ἀποσφραγίσας αὐτὴν ἀνέγνωσε ταχέως τὰ ἐπόμενα.

«Ἀγαπητέ μοι Κουλάγγη, δὲν ἔχεις πλέον ἀσφάλειαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γεωργοῦ Μιχαήλ· οἱ ἐχθροί σε